

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ, BİRLEŞİNİZ!

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ

PROGRAM TÜSTAV

ürün
yayınları

26

Murat Moralı
bağışdır - 2012

Türkiye
Komünist
Partisi

PROGRAM

TÜSTAV

ürün
yayınları

Ürün Yayınları : 26

[Belge Dizisi 2]

Mart 1978

Yönetim Yeri

Nuruosmaniye Cad. No: 59 - 61/2

Cağaloğlu - İSTANBUL

P.K. 41, Sirkeci - İSTANBUL

TÜRKİYE
KOMÜNİST
PARTİSİ

PROGRAM

Dizgi - Baskı

BAŞARAN MATBAASI

İstanbul - 1978

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ, BİRLEŞİNİZ!

TÜRKİYE
KOMÜNİST
PARTİSİ

PROGRAM

Yayına Hazırlayan
ÖNDER SAĞLAM

İÇİNDEKİLER

GİRİŞ	5
GENEL DURUM	9
EKONOMİK VE SOSYAL DURUM	13
TKP'NİN SAVAŞ ÖDEVI	18
TÜRKİYE HALKININ BUGÜNKÜ SAVAŞI VE	
ULUSLARARASI KOŞULLAR	23
TÜRKİYE'DE KAPITALİST GELİŞME	29
ULUSAL VE SOSYAL KURTULUŞ SAVAŞI	31
DEMOKRATİK DÖNÜŞÜMLER	37
Ulusal Egemenliğin Yeniden Kurulması	38
Ekonomik Alanda	39
İLERİ DEMOKRASİ	43
İşçi Sınıfının Politik Hakları	47
Dış Ülkelere Göç	50
Köy Emekçileri ve Demokratik Toprak	
Reformu	52
Orta Tabakalar	54
Ordu	55
Kadın Hakları	56
Gençlik	57
Ulusal Kültür ve Eğitim	58

GİRİŞ

Türkiye Komünist Partisi, Büyük Oktobur Sosyalist Devrimi'nin doğrudan doğruya etkisi altında, yeryüzünde yepyeni bir çağın açıldığı, devrim hareketlerinin yükseldiği bir dönemde, Türkiye'de ulusal kurtuluş savaşının ölüm, kalım günlerinde doğmuştur. Bu parti 1919 - 1920 yıllarında biçimlenmiştir. Bu oluşma, ulusal kurtuluş savaşının ateşleri içinde gelişmiştir. TKP, memlekete dalan emperyalistlere karşı silaha sarılan halkın yanında, ilk adımda yer almıştır. Türkiye'yi köleleştirmek için gelen yabancılara destek olan gerici güçlere, kapitalist ve feodal sömürüye, bu düzene karşı aktif savaşa geçmiştir.

Bu program Türkiye Komünist Partisi'nin üçüncü programıdır. Birinci program, 10 Eylül 1920'de, Birinci Kongrede onaylanmıştır. O dönemde, memlekete dalan emperyalistleri kovmak, onlara destek olan gerici güçleri ezmek, padişahlığı devirmek, bağımsız bir devlet, demokratik bir cumhuriyet kurmak uğrunda Türkiye halkı emekçi yığınları silaha sarılmıştı. TKP, komünistler bu kurtuluş savaşına, tâ baştan silahla, ateş boylarında katılmışlardır. Birinci Program hem bu sava-

şı içeriyordu, hem de köklü devrimlerle toplum düzenini kökünden değiştirmeyi, halk yararına ileri demokratik bir düzen kurmayı, sosyalizme yolu açmayı amaçlıyordu.

Birinci Programın temelinde şu ilkeler yer almıştır: Ulusal kurtuluş savaşına komünistlerin geniş ölçüde katılması. Memleketin emperyalistlerin pençesinden, emekçi yığınlarının, yurt içinde sömürgecilere destek olan asalakların, sömürücü sınıfların, kapitalistlerin ağaların ezgisinden kurtarılması. Emekçilerin istekleri, halkın demokratik hakları uğrunda canla başla savaş yürütülmesi. Bütün ilerici güçlerin ulusal bir savaş cephesinde birleşmesi. Yeryüzünün devrimci hareketleriyle, dünya proletaryasıyla, özellikle dünyamızın ilk işçi - köylü devleti olan Sovyetler'le en sıkı bağların kurulması.

Kurtuluş Savaşından sonra burjuvazi egemenlik ve diktatorasını kurdu, TKP'ni yasakladı. İkinci Program bu dönemde hazırlandı. 1923 - 1933 yıllarının, özelliklerini, savaşını içerdi. Birinci Programın ana ilkeleri İkinci Programda da kaldı.

1932'de Dördüncü Kongre değişen koşulları gözönüne alarak, İkinci Programın değiştirilmesini kararlaştırdı.

TKP'nin ikinci eylem programı başka koşullarda işlenmiştir. Egemenliği eline geçiren burjuvazi geniş yığınların, işçi sınıfının demokratik isteklerine, köklü toprak reformu-

na, devrimci oluşumlara karşı çıkmış, büyük toprak ağalarıyla, yabancı sermayelerle bağlaşma yoluna girmiştir. Bu nedenle, programın birinci maddesinde: Türkiye Komünist Partisi'nin savaşları emperyalizme ve ona memlekette destek olan burjuvazinin ve büyük mülk-toprak sahiplerinin egemenliğine karşı yönelmiştir, deniliyor.

O günlerden bu yana geçen uzun zaman içinde gerek Türkiye'de gerekse dünyada güçler dengesinde sınıf savaşının koşullarında büyük değişiklikler meydana geldi. Bazı sekterce eğilimleri olan İkinci Program eskidi, günün yeni koşullarına uymaz oldu. Dördüncü Kongrenin aldığı kararın uygulanması, yani Üçüncü Programın hazırlanması gecikti. Bu gecikmenin nedeni, sürekli ağır terör, çok zor gizlilik koşulları, parti yönetiminde uzun süre oportünistlerin program ve tüzüğün yenilenmesi önerilerine aldırmamalarıdır.

TKP, halkımızın ulusal demokratik savaşlarını, onun en iyi geleneklerini sonuna kadar savunmuş, bu savaş mirasını göz bebeği gibi korumuştur. Daha 1920'de «Türk işçilerine» ilk seslenişinde, yayınladığı bu ilk çağrısında TKP şu istekleri ileri sürüyordu:

- 1) Sendikaların, toplantıların, grevlerin, basının tam serbestliği, kişinin dokunulmazlığı, özgürlüğü;
- 2) Genel ve eşit seçim hakkı;
- 3) Jandarma yerine ahali tarafından seçilecek Halk Milisi;
- 4) Yürürlükteki bütün vergilerin

kaldırılması, yerine kazanca oranla artan vergi sisteminin konması; 5) Çocukların zorunlu, genel, parasız eğitimi; 6) Toprağın ve tarım araçlarının topraksız ve az topraklı köylülere bedava dağıtılması; 7) İç ulaşımında tam serbestlik; 8) Padişahlığın yıkılması, halifeliğin kaldırılması, genel valilere, valilere, ilçe kaymakamlarına ve diğer yüksek memurlara yol verilmesi, bu görevlilerin halk tarafından seçilmesi; 9) İşçi bayramlarının resmen tanınması...

GENEL DURUM

Bugün Türkiye ve halkı tarihinin karmaşık, çetin ve sorumlu bir aşamasını yaşıyor. Memlekette toprak ağalarıyla sarmaşan, emperyalist tekellerle bağlaşan, holdingçiliğe, tekelciliğe yükselme, finans oligarşiye dönüşme, devleti ele geçirme süreci içinde olan ve militarist klikle bütünleşen büyük burjuvazi egemenlik sürüyor.

Bu burjuvazi, dayandığı sömürü düzenini, egemenliğini ayakta tutabilmek için sık sık, faşist biçimi yöntemlere başvuruyor. Büyük burjuvazinin, gericiğin bu saldırıları bütün ilerici güçlere, en başta devrimci ana güç olan işçi sınıfına, onun örgütlerine, politik, ekonomik hareketlerine, ideolojisine karşı yöneltilmiştir. Bu saldırı, ulusal burjuvazinin so la açılan kanadını da ateş altına almıştır.

Türkiye, bugün, derebeylik ilişkilerinin hâlâ yaşadığı, memleketin ekonomik, politik, stratejik kilit yerlerine, ordusuna emperyalist devletlerin el attığı, bu yüzden egemenlik haklarından bir çoğunu yitiren kapitalist bir ülkedir.

Bu durum özellikle Birleşik Amerikan emperyalizminin 25 yıldır Türkiye'de sürdürdü-

gü hegemonya geniş emekçi yığınlarına, halka sayısız acılar, sonsuz felâketler getirmiştir. Büyük burjuvazinin, gerici egemen çevrelerin ve hükümetlerinin ulusal çıkarlarına aykırı, halk düşmanı politikaları, memleketi emperyalistlerin saldırganlık bloklarına, NATO'lara koşmaları, halkın yararına sosyal, ekonomik, kültürel köklü reformlar yapılmasına karşı çıkmaları süregen, derin bunalımlara yol açmıştır. Bu süreç kapitalizmin, emperyalizmin genel bunalımıyla içiçe girmiştir.

Sömürüye dayanan, anti-demokratik düzenin yapısındaki ana çelişkiler sürekli sertleşiyor. Emekle sermaye arasındaki uzlaşmaz savaş, ulusun büyük kesimiyle, geniş halk yığınları ile, emperyalizm arasındaki çelişkiler gittikçe gelişti. Sınıfların ve sınıflara dayanan partilerin karşılıklı yeralımı gittikçe daha da somutlaştı.

İşbirlikçi büyük burjuvazinin, büyük toprak beylerinin, emperyalist tekellerin, yerli yabancı ortakların çıkarlarını AP, DP, CGP gibi partiler savunuyor. En sömürgeci, en gerici güçlerin bu partileri, ayrı adlar taşımakla beraber, aynı sınıfın değişik kesimlerinin çıkarlarını savunuyor, aynı zamanda bu değişik kesimlerin çelişki ve çatışmalarını da yansıtıyorlar.

Burjuvazinin içinde ayrışma süreci hızlanıyor. Ulusal burjuvazinin, orta tabakaların, işbirlikçi burjuvazi, emperyalizm ve yabancı

sermaye ile çelişmeleri, çatışmaları artıyor, sertleşiyor. CHP ile gerici partiler arasındaki boğuşma bu çatışmanın açığa vurulmasıdır.

Ulusal, liberal burjuvazi, halk yığınlarının ve büyük burjuvazi ile çelişkinin baskısı altında, emperyalizme ve işbirlikçi burjuvaziye karşı direnmek zorunluğunu zaman zaman duyuyor. Burjuvazinin her iki kolunu ayıran kesin bir duvar yoktur. Ayrışmalar işçi sınıfına karşı birleşmeye de dönüşüyor.

Militarist klik, işbirlikçi burjuvazi ve emperyalizmle bütünleşmiştir. Bu bütünleşme OYAK gibi holdinglerin kurulmasıyla, daha da kuvvetlenmiş, militarist kliğin doruğunda mültimilyoner generaller türemiştir.

Son yılların olayları Türkiye'de işçi sınıfının devrimci ana güç olduğunu, ulusal anti-emperyalist, demokratik direnişi etkilediğini, onu güçlendirdiğini doğruladı. İşçi sınıfının mücadelesi, köylü yığınlarının, orta tabakaların, ulusal burjuvazinin, demokratik haklar, ulusal bağımsızlık için, başınabuyruk yaşamak için süregelen mücadele genişledi. İşçi sınıfının, emekçi yığınların sömürü düzenine, anti-demokratik rejime karşı mücadelesi, büyük burjuva-ağa ikilisinin diktatorasına karşı savaşımı, bütün ilerici ve ulusal güçlerin anti-emperyalist çıkışlarıyla citişti. Türkiye üzerindeki Amerikan hegemonyasına, NATO'ya, kölelik anlaşmalarına, Ortak Pazar tekellerinin sömürüsüne karşı değişik ulusal güçlerin yi-

ğınsal protesto ve gösteri yürüyüşleri, giderek çatışmalı, sert, kanlı biçimler, geniş ölçüler aldı. Bu ulusal direniş, işçi sınıfının sürekli, gittikçe güçlenen savaşları, grevleri, 15-16 Haziran 1970'deki yüz binlik işçi yürüyüşü, bu tür heybetli, burjuvazinin içine korku salan örgütlü, bilinçli işçi hareketleri üzerinde yükseldi. Ve işçi sınıfı, halk düşmanı rejime, Amerikan köleliğine karşı, ulusal bağımsızlık, demokrasi, barış ve sosyal kurtuluş için giden bu savaşta başı çeken devrimci ana güç olarak kendisini tanıttı.

Büyük burjuvazi, bu tarihsel gelişmeyi önlemek, süregen bunalımın bütün yükünü geniş emekçi yığınların sırtına yüklemek, bunalımın içinden süngü gücüyle çıkmak, kendi içindeki çelişkileri de bununla «çözmek» istiyor. Bu burjuvazi Amerikan emperyalizmine, NATO'ya dayanarak ve CIA'nın desteğiyle, 12 Mart 1971'de generaller cuntasının komutasıyla orduyu halkın üzerine sürdü. Sıkıyönetim kurdu. Kanlı, faşist yöntemlerle işçi sınıfının, halk yığınlarının uzun, çetin savaşlarla elde etmiş oldukları vazgeçilmez demokratik hakları, kazanımları budadı. Bunalım, çelişkiler daha da sertleşti, savaşlar daha zor bir döneme girdi.

EKONOMİK VE SOSYAL DURUM

Türkiye'nin doğal kaynakları zengindir. Toprakları verimlidir. İnsangücü biteviye artıyor. Halkımız emekseverdir, çalışkandır, yeteneklidir. Bu halk, özgür, genlikli, mutlu bir yaşama düzeyine yükselmek, memleketi ekonomice, endüstrice geliştirmek için gerekli olanaklara sahiptir. Böyleyken, Türkiye geri kalmışlıktan kurtulamıyor, halk yığınları en ağır koşullar altında, adaletsizlik, yoksulluk, bakımsızlık, bilgisizlik içinde yaşıyor. Geniş emekçi yığınların yoksullaşma süreci artıyor. Bunun nedeni, bu geriliği, koyu yoksulluğu belirleyen etkenlerin başlıcası Türkiye'nin sadece bir kapitalist ülke olması değildir, aynı zamanda ekonomik ve politik bakımdan emperyalizme bağımlı bir devlet olmasıdır.

Temel üretim araçları, fabrikalar, büyük işletmeler, bankalar, büyük toprak, ticaretin en büyük dilimi yerli ve yabancı tekellerin, kodaman toprak ağalarının elindedir. Holdingler, yurdun her ilini şubeleriyle kaplıyan yerli ve yabancı 49 banka, 110 mültimilyoner, üçbin büyük toprak ağası, 120 yabancı kumpanya halkın mutlak çoğunluğunu sömürüyor.

Özel kanunlarla kendilerine sağlanan imtiyazlar, ayrıcalıklardan alabildiğine yararlanan yabancı kumpanyalar, emperyalist tekeller, Türkiye’de vurdukları aşırı kârları dışarıya aktarmakta, alıp götürmektedirler.

Memleket ekonomisi, devlet bütçesi, Türkiye NATO’ya koşulduktan bu yana, emperyalistlerin savaş hazırlıkları kışkırtmaları plânlara göre düzenleniyor. Bu hazırlıklara, NATO’ya, Anadolu’da açılan stratejik yollara, saldırı üslerine, Amerikan hava alanlarına, atom başlıkları yığınaklarına, şimdiye kadar, Türkiye hükümetleri: yaklaşık 200 milyar lira harcamışlardır. Yine bu dönem içinde, açıklanan verilere göre devlet borçları: 112 milyar liraya yükselmiştir. Bu borçların 40 milyarı faizlerdir. Halk, 2020 yılına kadar bu borçları ödeme-ye zorlanıyor.

Kodaman burjuvazinin bencil, ulusal çıkarlara aykırı, halk düşmanı politikası Türkiye üzerinde emperyalistlerin etkisini, durumlarını kuvvetlendirdi. Alacaklı devletler, eski «Genel Borçlar Kurulu»nun (Düyunu - Umu-miye) bir benzeri olan Konsorsiyom’u kurdular. Bu yabancı kurum ve «AID» denilen, Merkez Bankasında «karşılık paraları» elinde tutan Amerikan örgütü, Türkiye hükümetlerinin bağlanmasını, parasal işlerini, vergi, gümrük politikalarını kontrol ediyor. Bütün bakanlıkların çalışmalarını Amerikan «uzman-

ları» ve değişik Amerikan misyonları denetliyor.

Birleşik Amerikan emperyalizmine uydu-luk, NATO üyeliği memleketin ekonomik, sosyal, politik durumunu altüst etmiştir. Bu politika, bu süreç, bir yandan, daha az ellerde daha büyük sermayelerin birikmesini, yığılmasını toplulaşmasını hızlandırmış, bir yandan da militarist kliğin tepesini tutanların yerli ve yabancı tekелci çevrelerle, finans oligarşisiyle bağlanmasını kuvvetlendirmiştir. İşbirlikçi burjuvazi, bankalarla bağlı büyük çiftçiler, toprak ağaları kat kat zengin olmuşlardır. İstatistik verilere göre, ulusal gelirin yarısından çoğu, % 54’ü, nüfusun % 3’ünün elinde toplanmıştır. Öte yandan emekçi yığınlarının, geniş halk katmanlarının durumları kat kat bozulmuş, yaşamaları bir cehennem olmuştur.

Boyuna artan vergiler, doğrudan doğruya gelen zamlar, füze misali yükselen fiyatlar, birbirini izliyen enflasyonlar, kâat paranın boyuna düşmesi emekçi yığınları eziyor, iş gündelikleri en az geçim indiriminin bitevi-ye altında kalıyor.

Devlet hazinesini kendisine arpalık yapan büyük burjuvazinin ve hükümetlerinin NATO-culuk politikası, toplumun orta katmanlarını: esnafı, küçük tüccarları, ulusal burjuvaziyi, serbest meslek dalının alt sıralarını eziyor. Bütün bu katmanlar arasındaki ayrışma, sivrilme, dağılma süreci, burjuvazinin ayrı ayrı

grupları arasındaki çelişkileri kuvvetlendirmiştir.

Ayrışma süreci köyde daha sert biçimler almıştır. Kapitalizm köye, tarıma çoktan girmiştir. Bu ilişkilerin yayılma hızı yüksek değildir. Burjuvazi köye, tarıma köklü toprak reformuyla, demokratik devrimle, derebeyliği, ağalığı yıkarak girmedir. O, böylesi bir devrime tâ baştan karşı çıktı. Burjuvazi, derebeylik mülkiyet biçimini kapitalist ilişkilerle uyumlaştırdı, ağalık sistemini bu kalıplara uydurdu, onlarla çitişti. Sonra, Birleşik Amerika, Türkiye'deki dayanaklarından biri olan büyük toprak ağalarını Marşal «plânı»yla desteklemeye başladı. Böylelikle toprak ağalığı iki yönden korundu. Bu nedenle tarım, halkı doyuramıyor, giydiremiyor.

Ama bütün bunlar, ister istemez, sınıfsal çelişkileri, ayrışma sürecini, köylü yığınlarıyla büyük toprak ağaları arasındaki savaşımı daha da sertleştirdi. Son yıllardaki köylü yürüyüşleri, ağaların topraklarına yoksul, maraba köylülerin el koyma girişimleri, bu çıkışlarla, kimi zaman silahla hak savunmaları savaşın sertleşen ölçülerini gösterir. Geniş köylü yığınları sürekli yoksullaşıyor, yıkılıyor. Ağası, tefeci, aracısı ona nefes aldirmiyor. Bugün, 1969 köy sayımına göre, 4 milyon 126 bin köylü ocağından 1 milyon 268 binin bir karış toprağı yoktur. Hepsir, 7 milyon köylü topraksızdır.

Köyde, kentte ayrışma süreci sonucu, doğumun da artmasıyla birlikte, her yıl iş pazarına 400 bin kişi, taze iş gücü dökülüyor. Endüstrinin gelişme adımları bu iş gücü akımını kucaklamaktan çok uzaktır. İşsizlik durmadan artıyor. Sürekli işsizlerin sayısı 3 milyon buluyor. «Gizli» işsizlik te ayrı. Avrupa-ya, «Ortak Pazar» ülkelerine iş aramaya giden Türk işçilerinin sayıları, aileleriyle birlikte 1 milyonu aşmıştır.

TKP'NİN SAVAŞ ÖDEVİ

Bütün bu sorunlar, gelişmeler, tarihsel bir zorunluluk olarak çözüm bekliyor. Türkiye Komünist Partisi'nin ödevi, bu gelişmeleri yalnız, nesnel biçimde anlatmak değil, işçi sınıfının, milyonlarca emekçi yığınların, halkın önünde boydanboya duran bu sorunlara çözüm yolları bulmak, bu durumu ileri demokratik bir düzenle değiştirmek için bu güçlerin savaşlarını örgütlemek ve yönetmektir.

Bugünkü halk düşmanı düzeni, emperyalist çevrelere dayanan büyük burjuva-ağa ikilisinin, bu sömürgeci sınıfların egemenliğini her türlü savaş araç ve yöntemleri ile yıkmak tarihsel bir zorunluluk olmuştur. Türkiye'nin ileri demokratik bir düzene geçmesi kaçınılmazdır.

TKP'nin yakın amacı olan bu ileri demokratik devrim düzeyine ana devrimci güç olan işçi sınıfının öncülüğünde köy emekçilerinin, geniş orta tabakaların, devrimci aydın ve gençliğin savaş ve eylem birliği ile ulaşılacaktır.

Bütün bu güçlerin ulusal demokratik cephe birliği, bu amaca ulaşmada tarihsel bir rol oynayacaktır. Bu aşamada bütün ulusal, de-

mokratik, anti-emperyalist, anti-feodal dönüşümler gerçekleştirilecektir.

TKP'nin uzak amacı Türkiye'de sosyalizmi kurmaktır. Ancak sosyalist bir devrim sonucunda temel üretim araçlarının kamulaştırılmasıyla, burjuva devlet mekanizmasının baştan aşağı yıkılmasıyla, proletarya egemenliğinin, emperyalizmin, burjuvazinin saldırılarına karşı proletarya diktatorasının, sosyalist demokrasinin kurulmasıyla ki, Türkiye ve halkımız her türlü sömürü ve zorbalık biçimlerinden kurtulabilir. Ancak o zaman memleketin üretim güçleri sınırsız bir gelişme, halkın yaşama düzeyi sistemli bir yükselme yoluna girebilir. Baskının sömürünün, ezginin, zorbalığın her türü kökünden kazınabilir, Türkiye'de yaşayan halkların gerçek kardeşlik ve dostluğu kurulabilir.

Türkiye komünistleri, memlekette ilk defa olarak, Türkiye'nin sosyalizme geçeceği zorunluğunu halka açıkça söylediler. Bilimsel sosyalizmi, Marksizm - Leninizm ilkelerini işçiler, köylüler, aydınlar arasında yaydılar. Bu uğurda en büyük zorluklara göğüs gerdiler. Burjuvazi, karşı devrimci güçler, komünistlere canavarca saldırdılar. Daha ilk günden kimini astılar, kimini zindanlarda çürüttüler, kimini denizde boğdular. Gerici hükümetler Komünist Partisini yasakladılar, komünistlere en barbar işkence yöntemlerini uyguladılar. Ama yaşamın, sınıf savaşının gerçekleri, Türkiye

halkının mutlu geleceği uğrunda en dayanıklı, en yılmaz savaşçıların, dün de, bugün de komünistler olduğunu ortaya koymuştur.

TKP, Anayurdun, halkın somut çözüm bekliyen isteklerini, sorunlarını hiçbir zaman savaş gündeminden indirmemiştir. Kurtuluş savaşı günlerinde olduğu gibi, ondan sonra da, aralıksız, emperyalizme, Türkiye'de emperyalistlerin dayandıkları gerici güçlere karşı, her tür ezgi, sömürü ve soyguna karşı işçi sınıfını, geniş emekçi, halk yığınlarını savaşa çağırarak, kamuoyunu sürekli uyarmıştır.

Halkın kan dökerek Anadolu'dan kovduğu, Türkiye'den çıkardığı emperyalistler, kompradorların, yabancı sermaye ajanlarının aracılığıyla, yeniden eski yerlerine oturmaya başladılar. TKP, emperyalistlerin Türkiye'yi yeniden esir etmek girişimlerine, planlarına karşı geniş yığınların, işçilerin, köylülerin, orta katmanların birleşik savaşlarını, işçi-köylü bağlaşıklığının zorunluluğunu öne sürmüş, bunun üzerinde direnmiştir.

TKP, Türkiye'de yabancı kumpanyaların elinde bulunan işletmelerin, madenlerin, demiryollarının, bankaların kamulaştırılması için, tâ baştan beri savaşagelmıştır. Yabancı tekellere imtiyazlar tanınmasına karşı durmuştur. Emperyalistlerle Türkiye hükümetlerinin bağladıkları kölelik anlaşmalarına karşı savaştan geri durmamıştır.

TKP, derebeylik mülkiyetinin, ağalığın, marabacılığın, tefeciliğin kökünden kazınması, köklü toprak reformu için savaştan geri durmamıştır. TKP, halkın demokratik hakları uğrunda, devlet mekanizmasının gericilerden temizlenmesi için, ulusal azınlıkları zorla «özümseme» politikasına karşı, bu halklara bütün demokratik hakların sağlanması için savaşıp gidiyor.

TKP, işçi sınıfının politik, ekonomik menfaatlerini, isteklerini var gücüyle savunuyor. Bu yolda geniş emekçi yığınlarını örgütlemek, savaşlarını yönetmek eylemine, günlük, somut savaşımına önem vermiştir. TKP, halkın vazgeçilmez demokratik haklarını, Anayurdun çıkarlarını, ulusal bağımsızlığını, yeryüzünde barışı savunan, halkın istediği köklü reformları yapacak bir hükümetin iş başına getirilmesi için savaşıyor. «TKP, bu yoldaki savaşların verimli, güçlü olabilmesi için, fabrikalarda, işletmelerde, her yerde, yığınsal örgütlerde parti komiteleri, temel parti örgütleri, hücreler kurar. Fabrika ve işletmelerde kurulan temel örgütler Komünist Partisi'nin kaleleridir.» Bu, partinin savaş kütüğüne, eylem programına böyle yazılmıştır.

TKP, Marksizm - Leninizm öğretisine, komünist ve işçi partilerinin 1957, 1960, 1969 Danışma Toplantılarının prensip ve yargılarına, proleter enternasyonalizmine içtenlikle bağlıdır.

Türkiye Komünist Partisi çalışmalarında, her şeyden önce ve en başta Türkiye halkının menfaatlerini gözönünde tutar. Bununla birlikte Türkiye halkının ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi, yeryüzünde emekçilerin, halkların gerçek demokrasi, sosyalizm ve özgürlük uğrunda evrensel savaşlarının bir parçası olduğunu TKP halkımıza her zaman ve her yerde açıklar. TKP çalışmalarında yalnız Türkiye halkının değil, bütün dünya emekçilerinin menfaatleri ile bağlı ilkeleri klavuz ediyor. TKP, proleter enternasyonalizmine sıkı bağlılığı, Türkiye halkının emperyalizme karşı savaşında gerçek özgürlüğü için, dar burjuva ulusçuluğu görüşüne, bu zehire karşı güçlü bir savaş aracı olarak görür.

TÜRKİYE HALKININ BUGÜNKÜ SAVAŞI VE ULUSLARARASI KOŞULLAR

Çağımızın başlıca niteliği karşıt iki toplum sisteminin kapitalizmle sosyalizmin mücadelesidir. Bu çatışma alanı bütün dünyadır, toplum yaşamının bütün temel alanları, ekonomi, politika, ideoloji ve kültürdür. İnsanlığın, Büyük Oktobr Sosyalist Devrimiyle Rusya'da başlayan sosyalizme geçişi, halkların ezenlere, sömürenlere, onların hükümetlerine, özellikle, yeryüzünde gericiliğin jandarması, en güçlü emperyalist devleti olan Birleşik Amerika'ya karşı yürüttüğü çetin savaşlarıyla gerçekleşiyor.

Çağımızın dünya devrimci süreci üç temel doğrultu üzerinde geliyor. Dünya sosyalist sistemi, başta çözümleyici güç Sovyetler Birliği olmak üzere yükselmekte, kuvvetlenmektedir: Uluslararası işçi sınıfının savaşımı geliyor; Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının ulusal kurtuluş hareketleri genişliyor. Bugünkü aşamada emperyalizmle savaşta başarının garantisi, emperyalizmi çökertecek olan bu üç temel devrimci gücün sıkı hareket birliği, yardımlaşması, dayanışması, desteklemesidir.

Emperyalizm, devrim savaşının bu üç temel gücüne karşı umutsuz, çılgın bir savaş yürütüyor. Emperyalizmin saldırgan stratejisinin sivri ucu, her şeyden önce, sosyalist devletlere karşı yöneltilmiştir. Emperyalizm, bununla birlikte, kapitalist ülkelerdeki işçi hareketlerine karşı her araçla saldırmaktadır. Onun silah deposunda: Baskı, yemleme, kovuşturma, satınalma, zorbalık, aldatma, cezaevleri, polis, besleme basın, ajanlar, işbirlikçi hükümetler, para, generaller, işçilere karşı kanunlar, sarı sendikacılar, değişik yöntemler vardır. Bu silahların, bu yöntemlerin hepsini, değişik biçimlerde, emperyalizm Türkiye'de bol bol kullanıyor. Emperyalizm, işçi hareketini, savaşlarını körletmek amacıyla sosyal demagojiden, burjuva nasyonalizminden yararlanıyor. Kapitalistlerle, patronlarla işçilerin «kardeşliği» uydurmasını yayıyor. Türkiye'de gerici, işbirlikçi hükümetler, yabancı sermayelerle sarmaşan çevreler, basın ve radyolarla bu «kardeşlik» masalını, emekle sermayenin «uzlaştığı» yalanını yayıyor, bu zehirle işçilerin kafalarını uyuşturmaya çalışıyorlar. Bütün bu baskılar, oyunlar emekçileri amansızca sömürmek, aşırı kârlar sağlamak, sömürü sistemini korumak, sürdürmek çabalarıdır.

Emperyalizm, ulusal kurtuluş hareketlerine karşı savaşta, bir yandan sömürgecilik artıklarını savunuyor, bir yandan da bağımsızlığa kavuşan ülkelerin ekonomik ve sosyal iler-

lemelerini yeni sömürgecilik yöntemleriyle, biçimleriyle, engellemeye çalışıyor. Bu amaçla, emperyalizm gerici güçleri destekliyor, geri sosyal yapıların ortadan kaldırılmasını köstekliyor. Türkiye'de özellikle yayılcı Amerikan emperyalizmi, her soydan, her boydan en gerici, asalak, karşı devrimci güçleri, ayrıca Marshall «planı» yardımlarıyla büyük çiftçileri, toprak ağalarını, kompradorları destekledi. O, bugün de bunları başka yöntemlerle destekliyor. Türkiye'nin gelişmesine, kalkınmasına yol vermiyor. Pençesine geçirdiği bu yağlı kuyruğu bırakmak istemiyor.

Türkiye topraklarını, stratejik durumunu bir yandan Sovyetler Birliğine ve Balkanlardaki sosyalist ülkelere, bir yandan da Orta Doğu'da emperyalizmin denetiminden sıyrıl-mak isteyen Arap halklarına karşı kullanmak için Türkiye'de kendisine bağlı gerici iktidarların devamı yolunda durmadan çaba harcıyor.

Vaşington, işbirlikçi Türkiye hükümetlerinin eliyle, memleketin egemenlik haklarıyla bağdaşmayan, yüzlerce ikili anlaşma dayatmıştır Türkiye'ye. Bu ekonomik, askersel-politik paktlar, anlaşmalar Türkiye'yi çökertmiştir. NATO yüzünden boyuna borçlanma, liranın dolara bağlanması, eşitliğe dayanmayan ticaret şartları, fiyat, para oyunları, yerli, yabancı «kasırğa» iş adamlarına vurgunlar sağlıyor. Türkiye'ye 1 dolar «yatırım» yapan emperya-

listler 6 dolar alıp götürüyor. Yabancı yatırımlar, Türkiye'nin endüstrileşmesi, ağır endüstri kollarının kurulması yönünde değildir. Yabancı tekellerin Türkiye'de kurdukları endüstri kolu montaj sanayii daldır. Bu endüstri dalında kullanılan gereçler, prefabrike maddeler, %65 dışardan getiriliyor. Böylece, Türkiye emperyalist tekeller için hem sürüm pazarı, hem ucuz iş gücü pazarı, hem ucuz ham madde pazarıdır.

Emperyalistler Türkiye'de ulusal güçlerin içinde anlaşmazlıklar çıkarıyor, aralarına ayrılıklar sokuyor. Amerikan emperyalistleri, güdümleri altındaki işbirlikçi hükümetleri, ajanlarını, ulusal güçleri parçalayan Mao'cu Troçkist gibi bozguncuları ilerici güçlerin üzerine saldırtıyor. Geri, tutucu partiler, MİT, Güvenlik Kurulu-cunta CIA'nın planlarını uyguluyor. Anti-komünizm bunların baş silahı olmuştur. 12 Mart 1971'den sonraki olaylar her şeyi bütün çıplaklığıyla ortaya dökmüştür.

Türkiye komünistleri, halkımızın özgürlüğü, ulusal bağımsızlığını ve sosyalist geleceğini savunuyor, bu kutsal amaç uğrunda savaşıyorlar. Halkımızın ulusal bağımsızlığını, egemenlik haklarını geri almak savaşı, işbirlikçi partilere, hükümetlere, zorbalıklara, bozgunculara karşı savaş birbirinden ayrılmaz.

Bugünkü koşullarda dünyada güçler dengesinde barıştan, demokrasiden, sosyalizmden

yana derin değişiklikler oluyor. Sovyetler Birliği'nin, sosyalist ülkeler topluluğunun uyguladığı sürekli barış politikası, Avrupa'da ve dünyada soğuk harp kışkırtıcılığını gerilettiler, gerginliği azalttı. Bu gelişme, azgın gerici güçleri gemliyor, halkların, ulusal bağımsızlık, demokrasi ve sosyal kurtuluş için savaşlarını güçlendiriyor.

Dünya ölçüsündeki bu gelişme, Türkiye'de de devrimci hareketi etkiliyor, ilerici güçlere yeni yeni savaş olanakları yaratıyor. Bu gelişme Türkiye'de devrimci hareketin temelini kuvvetlendiriyor. Demokratik haklar için parlamenter yolla savaş yürütmek olanaklarını artırıyor. Parlamentoyu, gerici, işbirlikçi burjuvazinin, toprak beylerinin, militarist kliğin yararına işleyen bir araç olmaktan çıkarmak, onu, işçi sınıfının, halkın yararına işleyen bir araç haline getirmek için daha geniş yollar açılıyor.

TKP, bugünkü halk düşmanı düzeni, işbirlikçi burjuvazinin, emperyalizmin egemenliğini yıkmak, sosyalizme yönelik işçi sınıfının hegemonyasına dayanan ileri demokratik bir düzen kurmak için, parlamento içi, parlamento dışı, zamanın koşullarına, kuvvetler dengesine uygun bir savaş stratejisi ve taktiği uyguluyor. Ve bu savaşlarda her tür yöntemleri, legal - illegal olanakları, örgüt biçimlerini araç ve silahları kullanır.

Emperyalizmin, yerli ortaklarının bütün gerici, vurucu eylemlerine, işçi sınıfının halk yığınlarının, ulusun ezici çoğunluğun egemenliğini ezmek için girişeceği her şiddet hareketine karşı, devrimci vurucu eylemlerle karşılık verir.

TÜRKİYE'DE KAPITALİST GELİŞME

Türkiye, egemen sosyal sistemi kapitalizm olan bir ülkedir. Türkiye'nin geriliği şöyle beliriyor:

Tarım üretimi gibi, endüstri üretimi de memleketin ihtiyaçlarını karşılamıyor.

Üretim süreçlerinde çok zayıf makineleştirme ve az enerji donatımı yüzünden endüstride, özellikle tarımda iş verimliliği düşüktür.

Büyük ağa mülkiyeti duruyor. Yer yer natürel, ilkel, ekonomi yaşıyor. Derebeylik ilişkileri artıkları: Marabacılık, yarıcılık, mütegalibelik, tefecilik ve zorbalık sürüp gidiyor.

Türkiye'nin ekonomisi son derece çeşitlidir. Küçük üretim biçimleri üstündür. Bununla birlikte büyük kapitalist oluşma biçimleri memlekette, kentte ve köyde, gittikçe daha büyük bir önem kazanıyor. Yabancı ve özel sektörün yanısıra, oldukça gelişmiş, bir devlet sektörü vardır. Son yıllarda, kapitalist gelişme hızlanmış, sermaye birikimi, toplulaşma, yığılması süreci, bu arada yerli tekel sermayesi kuvvetlenmiş, etki alanları genişlemiştir. Emperyalist tekellerle bağlaşan, devlet kaynaklarıyla desteklenen büyük özel sektör, ulusal gelirin en büyük payını yutuyor. Böylece

tekelleşme süreci içinde olan bu burjuvazi bütün devlet organlarına, mekanizmasına egemen oldu.

Büyük sermayenin finans oligarşiye yükselme süreci, tekelleşmesi küçük burjuvazinin yıkımını hızlandırdı, bu tekelleşme onun da zararına oldu. Öte yandan bu süreç, yalnız işçi sınıfıyla burjuvazi arasındaki uzlaşmaz çelişkileri değil, burjuvazinin kendi içindeki, büyük tekelci burjuvaziyle yıkıma uğrıyan burjuvazi arasındaki çatışmaları, savaşımı da sertleştirdi.

Orta tabakaların, milli burjuvazinin anti-emperyalist, anti-feodal ve anti-faşist yönü daha da ortaya çıktı. Bu gelişme işçi sınıfının, köylülerin ulusal ve sosyal kurtuluş savaşında yeni yeni müttefikler kazanmasına, ulusal demokratik bir cephe hareketinin doğmasına elverişli bir ortam yaratıyor.

ULUSAL VE SOSYAL KURTULUŞ SAVAŞI

Son yıllarda halkımızın emperyalizme, Amerikan köleliğine, büyük burjuvazinin ve toprak beylerinin egemenliğine karşı savaşı gelişti ve genişledi.

Bu ulusal ve sosyal direnişin omurgası ve başı çeken gücü işçi sınıfıdır. Bu savaşı örgütleyen işçi sınıfının politik, sendikal, öncü örgütleridir.

Sürengen ekonomik bunalımın bütün yükünü işçi sınıfı ve emekçi yığınları taşıyor. Harp hazırlıkları ve soğuk harp politikasının zorladığı ağır masraflar, yabancı tekellerin ve yerli ortaklarının talanı, halkın, emekçi yığınlarının yoksullaşma sürecini hızlandırdı, yaşamını çekilmez hale getirdi. Sürekli olarak artan enflasyon, fiyatların hızla yükselmesi, sürekli zamlar, halka karşı ve büyük sermayenin yararına işleyen vergi sistemi, bu düzeni yürütmek için burjuvazinin aralıksız terör ve baskısı, işçi sınıfını, emekçileri, orta tabakaları, geniş halk yığınlarını eziyor. Emperyalizme, işbirlikçi burjuvaziye karşı bu yığınların savaşını sertleştiriyor. İşçi sınıfı bu savaşta daha yüksek bir bilinç düzeyine ulaştı.

Bu mücadelede Türkiye Komünist Partisi ağır illegal ve terör şartları altında işçi sınıfının bu bilinçlenmesine yardım etti.

İşçi sınıfının, halk yığınlarının, komünistlerin ve öteki bütün yurtsever devrimcilerin ortak direnişinin sonucu meydana gelen birikim, 27 Mayısı hazırladı. Fakat 27 Mayıs, bunalımlardan kurtulmak isteyen burjuvazinin bir hareketi olarak belirdi. Bu hareket, cılız, tutarsız sonuçları ile büyük burjuvazi ve toprak ağaları blokuna, onların emperyalizme dayanan diktatörlüğüne dokunmadı.

Bununla birlikte 1960 hükümet devirmesi, halkın bazı demokratik haklarının elde edilmesi için gerekli bir ortamın oluşmasını çabuklaştırdı.

İşçi sınıfı daha geniş ekonomik ve politik haklar uğrunda örgütlü ve aktif mücadeleye geçti. Gittikçe genişliyen, yoğunlaşan işçi çıkışları, evvelce işçi sınıfının varlığını bile tanımayan burjuvaziyi, işçiye, sınırlı da olsa grev, toplu sözleşme, sendikalaşma, gösteri ve yürüyüş haklarını tanımaya zorladı. Legal bir işçi partisi kuruldu. Fakat burjuvazi bu legal işçi partisine yüklenmekte gecikmedi. Polisini, faşist komandoları, provokatörleri, her soydan oportünistleri, Maocuları, MDD'cileri saldırttı bu partinin üzerine. Büyük burjuvazi, 12 Martta, ordu süngüsüyle, kurduğu sıkıyönetimle bu partiyi kapattı, ilerici, yurtsever ör-

gütleri dağıttı, yöneticileri tutukladı, bunlara ağır cezalar verdi.

Emperyalizmle işbirliği kuran büyük burjuvazi, 12 Mart çıkışıyla, diktatorasını sürdürmek, anti-emperyalist, demokratik hareketi, Amerikan egemenliğine karşı yığinsal savaşımı önlemek için faşist biçimi yönetime, sıkıyönetime başvurdu. Yığinsal terör, yığinsal tutuklamalar, yığinsal yargılamalar ve işkence aldı yürüdü. Bu kanlı terör ve baskı yalnız işçi sınıfına, yalnız ilerici ve yurtsever gençliğe, subay ve bilim adamlarına karşı uygulanmakla kalmadı. Bu baskı ulusal burjuvazinin anti-emperyalist, anti-feodal kanadını temsil eden politik akımları da kapsadı.

Halkın uzun savaşlar sonucunda elde ettiği Anayasal haklara saldırdılar. Bu hakları iyice budadılar. Ulusal ve sosyal kurtuluşla ilgili, bütün yerli ve yabancı yapıtları, Marks'ın, Engels'in, Lenin'in kitaplarını toplattılar, yak-tılar.

Ordu, jandarma ve polis birlikleriyle yürütülen baskılara, işçi haklarına yapılan saldırılara, grevleri zincirleme erteleme ve yasaklamalara rağmen işçi hareketini durduramadılar. Bunun bir nedeni, sendikaların emekçi yığınlara dayanmasıdır. İşçi sınıfı ve hareketi, emperyalizme, faşist saldırıya karşı ulusal direnişi, aydın çevrelerin, ulusal burjuvazinin direnişini etkiledi, onları savaşta yürek-lendirdi.

Son yıllarda köylerde de sınıf mücadelesi gelişmeye, yığınsal bir nitelik ve yeni biçimler almaya başladı. Bunun nedeni ağalığın, derebeylik artışı ilişkilerin hâlâ kalması, üstelik yerli ve yabancı tekellerin köylüyü daha amansızca sömürmesi, köylerde ağır sosyal, ekonomik ve politik koşulların sürüp gitmesidir.

Geniş köy emekçileri ağır vergilerin, ağaların, tefecilerin, bankaların, yerli ve yabancı tarım tekellerinin sömürüsü, ezgisi ve baskısı altındadır. Köyde ayrışma süreci hızlanmıştır. Köylü aileleri, ocakları çöküyor, dağılıyor. Geniş köy emekçileri, yığınlarla, büyük kentlere ve yurt dışına iş aramak için göç ediyor.

Bütün bu yıkım, sömürü ve ezgiden kurtulmak direnişi köylerde geliyor. Topraksız köylüler, kimi yerde orta köylülerle birlikte, ağa, hazine ve vakıf topraklarına el koyuyor. Elkoyduğu toprakları kollektif olarak birlikte işliyor, ürünü emeğe göre paylaşıyor ve girdiği toprakları ağalara, çiftlik beylerine, hükümete karşı silahla savunuyor. Büyük yürüyüşler, toplantılar, mitingler tertipliyor.

Köy emekçilerinin bu çıkışlarını, işçiler, sendikalar, işçi sınıfının öncü örgütleri, TKP, ilerici aydınlar destekliyor. Gösteri yürüyüşlerinde, miting ve toplantılarda köy emekçilerinin sözlü ve yazılı sloganları daha çok şu istekler üzerinde toplanıyor. Köklü bir toprak reformu, ağa sömürüsüne paydos. Yerli ve ya-

bancı tarım tekellerinin talanına paydos. Aracı ve tefecilere paydos. İşçi-köylü elele. Amerikalı defol.

İşçi sınıfının çıkarları, kent ve köy emekçilerini, küçük burjuvaziye, orta tabakaları, ilerici aydınları ve yurtsever gençliği Anayurdun bağımsızlığı uğrunda, emperyalizme ve onun yerli ortaklarına karşı, yabancı askersel üslure ve saldırgan NATO paktına karşı direnişe sürdü.

İşçi sınıfının savaşları, özellikle gençlik hareketine büyük bir hız verdi. Öğrenci gençlik hareketinin boyutları genişledi, etkenliği arttı. En önemlisi, memleketin bağımsızlığı, demokrasi, ilerleme uğrunda mücadelede üniversite gençliği, gerçek zaferin ancak işçi hareketiyle sınıksız bağlanmakla elde edilebileceğini kavramaya ve pratik eylemleriyle bunu göstermeye başlamasıdır. Emperyalizmin, işbirlikçilerin, polisin provokasyonlarına düşmüyor, bunlara, işçi sınıfıyla omuz omuza savaşarak, politik eylemlerle karşı koyuyor.

Öğrenci gençlik emperyalizme, sömürgeci sınıflara hizmet eden bugünkü eğitim sistemi karşı, halkçı ve demokratik bir eğitim sistemi için var gücüyle savaşıyor.

Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçi burjuvazi, genellikle anti-emperyalist, demokratik akımı dumura uğratmak için, devrimci gençlik hareketini işçi sınıfından ayırmak taktiğini uyguluyor. Bu amaçla her soydan, her boy-

dan provokatörleri, ajanları, anarşistleri, Mao-
cuları, MDD'cileri kullanıyor. Her tür provo-
kasyonlara başvuruyor. İyi niyetli pek çok
gençler burjuvazinin tuzağına düştü. Aşırı,
sonu belirsiz serüvenci hareketlere sürüklen-
di. Pek çok gençler ateşlere yandı. Ulusal di-
reniş zarar gördü.

Türkiye Komünist Partisi, burjuva ve kü-
çük burjuva ideolojileriyle, işbirlikçi burjuva-
ziye, işçi hareketini, ulusal bağımsızlık hare-
ketini baltalama olanaklarını sağlayan ters
akımlara: Maoculuğa, Troçkistliğe, likidatör-
lere her anarşist, aşırı çıkışlara karşı, oportü-
nizmin her türüne karşı savaşını genişletmek,
daha da kuvvetlendirmek zorundadır.

DEMOKRATİK DÖNÜŞÜMLER

Görülüyor ki, olayların objektif gelişme-
si, geniş emekçi yığınların savaşı, Türkiye'de
halk düşmanı rejimi ve egemenliği yıkmayı,
işçi sınıfının, köylünün ve orta tabakaların da
katılmasıyla, demokratik, anti-emperyalist,
anti-feodal halk devrimini gerçekleştirmeyi,
egemenliği almayı, halkçı bir hükümet kurma-
yı amaçlayan dönüşümleri ön plâna sürüyor,
bunu başarmayı gerektiriyor. Halkın ezici ço-
ğunluğunun menfaatlerini, Anayurdun ulusal
çıkarlarını gerçekten savunan, ilerici güçlerin,
geniş halk tabakalarının temsilcilerinden ku-
rulacak bir hükümet halkın üzerinde direndi-
ği sorunları, istemleri çözebilir. Böylesi bir hü-
kümet memleketi derin bunalımların kıska-
cından kurtarabilir. Bu, köylü ile bağlaşıp işçi
sınıfının, ilerici güçlerin örgütlü savaşlarıyla,
birlikte yürütecekleri savaşım, elde edilebi-
lir.

Köklü sosyal - ekonomik ve politik dönü-
şümlerin gerçekleşmesi, halkımıza, Türkiye
Komünist Partisi'nin yakın amacı olan ileri
demokratik bir düzene oradan da sosyalizme
geçmek olanaklarını sağlar.

Ulusal Egemenliğin Yeniden Kurulması

1. Türkiye Komünist Partisi'nin yakın ve dolaysız amacı emperyalizmin ve yerli gerici ortakları, işbirlikçi büyük burjuvazi ile büyük toprak ağalarının egemenliğine son vermek, memleketimize sosyalizme yönelik demokratik gelişme yolunu açmaktır.

2. Türkiye'nin emperyalist devletlerle bağlanmış olduğu bütün köleleştirici antlaşmalar bozulmalıdır.

a) NOTA'dan çıkmalı.

b) İkili anlaşmalar yırtılmalıdır.

c) Topraklarımızdaki bütün yabancı üsler kaldırılmalı.

ç) Türkiye'deki bütün Amerikan ve NATO misyonları, silahlı birlikleri memleketten çıkarılmalı.

3. Avrupa'da özellikle Balkanlarda, Akdeniz ve Yakın Doğu'da barış ve güvenlik savunulmalı, bu bölgeler nükleer silahlardan arınmalıdır.

4. Tarafsız ve bağımsız dış politika ilkesine geçilmeli ve bu ilkelere titizlikle uyulmalıdır.

5. Bütün ülkelerle, Arap komşularımızla, sosyalist devletlerle, özellikle Sovyetler Birliği ile karşılıklı fayda ve eşitliğe dayanan, ekonomik, politik, kültürel içten ilişkiler kurulmalı ve geliştirilmelidir.

Harbin ve harp kısırtıcılığının önlenmesine, genel silâhsızlanmanın gerçekleşmesine

ve sağlam bir barışın kurulmasına yönelmiş bütün çabalar desteklenmelidir.

6. Türkiye, «Ortak Pazar» tekellerinin sömürsünden kurtarılmalı, Ortak Pazar'dan çıkılmalıdır. Türkiye Komünist Partisi Avrupa işçi sınıfının Ortak Pazar tekellerine karşı yürüttüğü savaşı destekler.

7. Türkiye Komünist Partisi, ulusal kuruluş, bağımsızlık, barış, demokrasi ve sosyalizm uğrunda savaşan halkları destekler, onlara var gücü ile yardım eder.

Kıbrıs'tan bütün yabancı askerlerin, bu arada Türk birliklerinin çekilmesini, Ada'nın yabancı üslerden arınmasını öngörür. Kıbrıs'ın bağımsızlığını ve toprak bütünlüğünü savunur.

Ekonomik Alanda

1. Emperyalizme, NATO'ya bağlılıktan doğan bütün dış devlet borçları iptal edilmeli.

2. Bütün yabancı tekellerin, bütün emperyalist kurumların sermayeleri kamulaştırılmalı ve demokratik devletin mülkiyetine verilmelidir.

Yeni sömürgeciliğin bütün biçimlerine son verilmeli, uluslararası tekellerin Türkiye halkını soymalarına, onun zenginliklerini talan etmelerine yol verilmemelidir. Türkiye Komünist Partisi, bütün ülkelerde işçi sınıfının uluslararası tekellere karşı sürdürdüğü savaşı kendi öz savaşı bilir.

3. Türkiye'nin ulusal bağımsızlığının, egemenlik haklarının korunmasında, geri kalmışlıktan kurtulmasında, memleketin endüstrileşmesi önemli bir yer tutar. Üretim aracı üreten endüstrinin hızla kurulması gereklidir. Endüstrinin kurulması başlıca kendi iç kaynaklarına dayanmalıdır. Sovyetler Birliği'nin, Türkiye'nin iç kaynaklarını değerlendiren, devletin, Türkiye halkının mülkü olarak kurduğu endüstri Türkiye'nin ekonomik kalkınmasını sağlayan en uygun yardımdır. Sosyalist ülkelerin Türkiye için elverişli, karşılıklı fayda ve eşitliğe dayanan yardımlarından da yararlanmalıdır. Kapitalist ülkelerin de politik şart koşmayan, bağımsızlığımızı zedelemeyen ekonomik yardımlardan da faydalanmalıdır.

4. Ulusal endüstri yabancı tekellerin rekabetinden korunmalı, tekellerin yararına olan serbest ithalat rejimi kaldırılmalıdır.

Ulusal ağır endüstri devlet sektörü eliyle kurulur. Devlet sektörünün egemen olduğu bir karma ekonomi sistemi uygulanır. Milli burjuvazinin, orta tabakaların bu sistem içinde her türlü özel girişimlerinden faydalanılır. Ve bu özel girişimler, memleketin endüstrileşmesine yardım ettiği oranda teşvik edilir.

5. Sanayi kolları memleket çapında, rasyonel, bölgelerin özelliklerine göre kurulmalı, ekonomik bakımdan geri kalmış bölgelerin geliştirilmesine üstünlük tanınmalıdır.

6. Memleketteki yerli-yabancı bütün özel bankalar devletleştirilmelidir.

7. Sigorta kurumları ve büyük toptan ticaret devletleştirilmeli, halka mal edilmelidir.

8. Büyük özel ortaklıklar, holdingler, kurumlar, devletle ortaklaşa kurulan işletmeler, dış ticaret, madenler ve maden çıkarma endüstrisi devletleştirilmelidir.

9. Küçük ve orta işletmecilik, zanaatkârlık, ucuz ve kolay kredi, gerekli ilk maddeler, yardımcı gereçler sağlamak ve ürünlerinin satılmasına yardım etmek yoluyla korunmalıdır. Küçük üreticilerin kooperatifleşme hareketine devlet ve devlet kuruluşları özel bir ilgi göstermeli, her surette desteklemelidir. Her türlü küçük ve orta işletmecilik, ticaret girişimleri ve özellikle küçük mal üreticiliği teşvik edilmelidir.

10. Sendikalara, işçi komitelerine, işletmelerin ve ortaklıkların eylemlerini denetleme hakkı verilmelidir.

11. Dış ticarete tek yanlı yönelim kaldırılmalı, ticaret bütün dünya ülkeleri ile eşit hak ve karşılıklı fayda temeli üzerinde geliştirilmelidir.

12. Sömürücü zümrelerin çıkarına işliyen bugünkü adaletsiz vergi sistemi kökünden değiştirilmelidir. Ağırlık dolaylı vergilerden, dolaysız vergilere kaydırılmalıdır. Gelire oranla vergiler progresif olarak artmalı, az veya orta

gelirler için vergi oranı indirilmelidir. İşçilerin, küçük ve orta memurların, köy emekçilerinin, orta halli kent tabakalarının vergi dışında tutulan gelir payı yükseltilmelidir.

Zanaatkârlardan, küçük esnaftan ağır vergiler alınmamalıdır.

13. Türkiye Komünist Partisi, ilk adım olarak bütün bu yukarda sayılanların yerine getirilmesinin, emperyalist tekellerin memleketteki her tür üstünlüğü, büyük yerli tekel sermayesinin diktatorasını yıkmakla gerçekleştireceğine inanır. Türkiye halkının mutlak çoğunluğunu emperyalizmin ve işbirlikçi burjuvazinin ezgisinden, asalaklığından kurtarmak ve memleketin ulusal temel üzerinde kalkındırılmasına geçmek olanağını sağlayacağına inanır. TKP'ye göre, bu yol, Türkiye'nin endüstrileşmesine başlamak, vakit kaybetmeden ağır endüstrinin ana kollarını, makine yapımını, tarım makineleri üretimini, modern kimya ve elektronik sanayi kollarını kurmak ve aynı zamanda geniş tüketim mallarını yurdun kendi üretimiyle sağlayacak endüstriyi geliştirmek olanağını verecektir.

İLERİ DEMOKRASİ

1. Demokratik toplum düzeni işçi sınıfının ağır bastığı işçi-köylü bağlaşıklığına, emekçi yığınların, halkın egemenliğine dayanır. Demokratik devlet, işçi sınıfının, halk yığınlarının egemenliğini sağlar. Köklü, devrimci dönüşümleri gerçekleştirir.

Yasama organı, Millet Meclisi, işçi sınıfının kent, köy emekçilerinin halk tabakalarının temsilcilerinden kurulur. Millet Meclisi halkın bütün sorunlarını egemence çözmeli, karşısında sorumlu bulunan hükümeti kendisi seçmeli, kurmalı, kendisini dağıtma yetkisi kendisinin olmalı.

Bütün devlet organları aşağıdan yukarı, bütün yersel ve yöresel organlar halk tarafından seçilir. TKP halkın oyuna güvenir, ona tam bir saygı gösterir.

Seçim organlarının doğru işleyip işlemediklerini halk kontrol eder. Bütün toplumsal örgütler ve her yurttaş, bu organların belgelerini serbestçe incelemek, bunların ve ayrı ayrı her sayılavin eylemlerini eleştirmek, kendi fikrini açıkça söylemek hakkına sahiptir.

Her örgüt ve yurttaşlar görevini kötüye kullanan, verdiği sözü tutmayan sayılların

geri alınmasını isteyebilir. Bu istek belli bir seçmen sayısı tarafından benimsendiğinde o sayıların yerine yenisi seçilir.

Meclis, yersel, özerk ve yöresel bütün organlar, orantılı temsil, ulusal artık sistemi, tek dereceli, gizli, eşit genel oylamayla yapılır.

Hangi ulustan olursa olsun, kadın, erkek, okumuş, okumamış, asker, sivil 18 yaşını dolduran her yurttaşın seçmek, 21 yaşını dolduranın da seçilmek hakkı vardır.

2. Demokratik hükümet, kişi, konut, dokunulmazlığını, vicdan, söz, toplantı, basın, haberleşme, örgüt ve parti kurma özgürlüğünü, yaşam gizliliğini, grev hakkını, din ve mezhep özgürlüklerini, yurt içinde gezi ve yerleşme özgürlüğünü güvenlik altına almalı, fiilen sağlamalıdır.

Bütün anti-demokratik kanunlar ve kararnamele: Grev ve Toplu Sözleşme Kanunu, Sendikalar Kanunu, Basın Kanunu, Ceza Kanunu'nun bütün anti-demokratik, faşist maddeleri, özellikle 141, 142, 146 gibi maddeleri kaldırılmalıdır. Grev, Toplu Sözleşme, sendikalaşma, parti kurma, gösteri ve yürüyüş hakları Anayasa ile garantilenir ve bunlar hiç bir kanunla kaldırılmaz, sınırlandırılmaz.

3. Demokratik fikir ve eylemlerden ötürü tutuklu ve hükümlü olanları kapsayan şartsız genel bir af çıkarılmalıdır.

4. Bütün azınlıkların din ve mezhep gruplarının hakları eşit olmalıdır.

5. Türkiye Komünist Partisi, ulusların yazgılarını kendilerinin çizmesi konusundaki, Leninci ilkelere bağlıdır. Memleketimizde yoğun, kaynaşmış yığınlar halinde yaşayan uluslara, ulusal azınlıklara (Kürtlere, Lâzlara vb.) tam demokratik, eşit Anayasal haklar tanınmalı, bu uluslara kültürlerini geliştirmek olanakları yaratılmalıdır.

Uluslara bu hakları tanımak, her zaman için onların birbirinden ayrılmasını istemek ve propaganda etmek zorunluğunu koşmaz. Kendi yazgısını çizmek hakkı uluslara demokratik devletin bütünlüğünde kalmak, onunla sıkı ekonomik ve politik işbirliği kurma hakkını da kendinde taşır.

TKP, ırk ve ulus aşağılamasına karşıdır. Her ulusun kendi dilinde okuması, yazması, devlet dairelerinde konuşması, yayın yapması serbesttir.

Ulusal azınlıkların komünistleri, Leninci enternasyonalistler olarak, uluslararası emekçilerin sıkı dayanışmasını propaganda etmekle yükümlüdürler. Memleketimizde ulusal azınlıkların egemen sınıflarından bir kısmı gericiliğin, emperyalistlerin işbirlikçileri durumundadırlar. Ülkemizde komünistler, hangi ulustan olursa olsunlar Türk işçi ve köylüleri ile, ulusal azınlıkların emekçilerinin kardeşçe birliği için savaşır.

6. Türkiye Komünist Partisi halkın dinsel inançlarına tam bir saygı gösterir. Dine

bağlılık, barış, demokrasi, ulusal bağımsızlık ve sosyalizm için mücadelede aktif olmaya engel değildir. Memleketimizde gericiler ve emperyalistler dine bağlı yurttaşları ilerici çevrelere karşı kışkırtmak, aralarında politik çelişkiler yaratmak, halkın dinsel inançlarını sınıfsal çıkarları için sömürmek peşindedirler.

Din ve demokratik devlet ilişkileri laiklik ilkelerine göre ayarlanır. Komünist Partisi, dinin dünya işlerinden ayrılması ilkesine bağlıdır.

7. Ulusal bağımsızlığı, demokratik düzeni savunan, sosyalizmi benimseyen, sosyal ilerleme ve halklararası barış ve dostluk için savaşan bütün partiler ve örgütler serbesttirler.

İşçi sınıfı ve onun partisi, devrim kazanımlarını karşı devrimcilerin, emperyalizm ajanlarının saldırılarından korumak zorundadır.

Demokratik devrimci hükümet, faşistlerin eylemlerini, harp ve ulusları birbirine düşürme propagandası yapılmasını, dinsel duyguların politik amaçlarla sömürülmesini, düzeni bozucu, demokratik topluma aykırı davranışları yasaklar.

8. Bütün devlet mekanizması: Ordu, polis, jandarma, adalet mekanizması, radyo, basın, televizyon, bütün bakanlıklar gericilerden, emperyalizmin ajanlarından, faşistlerden temizlenmelidir. Halk emperyalizme karşı de-

mokratik haklarını savunabilir duruma getirilmelidir.

Hiçbir yüksek memurun aylığı uzman bir işçinin aylığının iki katını aşamaz.

Valiler, kaymakamlar, bucak müdürleri, güvenlik şefleri halk tarafından seçilmeli.

Bugünkü adalet sistemi de kaldırılmalı, yerine halkın demokratik haklarını savunan bir adalet sistemi kurulmalı. Yargıçlar ve savcılar gizli oyla halk tarafından seçilmeli.

Emperyalizme hizmet, demokratik düzeni yıkmaya çalışmak, sabotaj ağır suç sayılır ve bu suçları işliyenler ağır ceza görür.

İşçi Sınıfının Politik Sosyal Hakları

1. İşçi sınıfı toplum gelişmesinin, devrimlerin yapıcısı, yöneticisi ve koruyucusudur. Bütün politik, demokratik ve sendikal haklarına kısıntısız kavuşmalıdır.

2. Genellikle 8 saatlik iş günü uygulanır. Yeraltı madenlerinde, ağır ve sağlığa zararlı işlerde çalışma günü 6 saati geçemez.

3. Haftalık ve yıllık ücretli dinlenme izni uygulanır.

4. İşçi ücretleri dört kişilik bir işçi ailesinin geçimini karşılayacak bir düzeyde olmalı. Ücretler işçi ve sendika temsilcilerinden kurulu bir komisyon tarafından geçim endekslerine göre tesbit edilir. Gece işlerinde, tatil günlerinde çalışanlara, fazla mesai yapanlara iki kat ücret ödenir. Yeraltı madenlerinde,

ağır ve sağlığa zararlı işlerde ücretler daha yüksek bir düzeyde tesbit edilir. Çalışma şartlarına, uzmanlık derecesine göre ücretlerde ayırım yapılır. Kadın erkek ve yaş farkı gözetmeden eşit işe eşit ücret verilir. İş saatleri azaltıldığında, iş ücretleri eksiltilemez. İş ücretlerinde hiçbir türlü kısıntı yapılmaz, ceza kesilemez.

5. Sağlığa zararlı ve ağır işlerde kadınlar çalıştırılmaz. 14 yaşına kadar çocuklar işe alınamaz. Çırakların korunması için hükümet ve sendikalar tarafından gereken bütün tedbirler alınır.

6. Sendika kurmak, toplu sözleşme bağlamak, grev yapmak ve bütün sosyal haklardan yararlanmak tarım işçilerinin de hakkıdır.

Tarım işçilerinin en az ücretleri, onların yoğun çalışma koşullarına göre ayarlanır.

Tarım işçilerine çalışma yerinde bedava barınak ve ulaşım sağlanır.

7. İşsizlik, yarı işsizlik, geniş bir devlet ve belediye yapı işleri ile, memleketi endüstrileştirme, köklü toprak reformu ile geniş, planlı bir kalkınma programının gerçekleştirilmesi yoluyla ortadan kalkar.

İşsizlik sigortaları kanunu derhal kabul edilerek uygulanmalıdır.

Bütün sosyal sigorta paralarını, bütün sosyal yardım ödemelerini ve zamlarını devlet ve patronlar öder.

8. İş kazalarına uğrayanlara, emeklilere sosyal sigortalardan geçimlerini sağlayacak kadar aylık bağlanır.

9. Sosyal sigorta sisteminin, yeni çıkarılacak İş Kanunu'nun uygulanmasını işçi sendikaları, işçiler tarafından seçilecek örgütler yönetir.

Sigorta ve emeklilik aylıkları geçim endekslerine göre artırılır. Halk sağlığı korunur. Bütün işçilere doktor, ilaç, hastane, sanatoryum, doğum evi, çocuk yuvası, çocuk bahçeleri sağlanır. Sağlık sistemi devletleştirilir. İşçiler, ihtiyarlık, iş sakatlığı, meslek hastalıklarına vb. karşı sigorta edilir. En çok emekçilerin katlandığı konut bunalımını ortadan kaldırmak, onlara ucuz ev sağlamak için, mümkün olduğu kadar kısa bir zamanda ucuz ve konforlu ev yapımına geçilir.

İşçi ve sendikaların katılımıyla etkili bir iş denetlemesi kurulur.

10. Sendikalar işçi sınıfının yığinsal ve bağımsız örgütleridir. Sendikalar, ekonomik, sosyal ve politik bütün sınıfsal ve ulusal sorunların işçi sınıfının, emekçi halkın yararına çözülmesi için çaba göstermelidirler.

TKP, sendikaların, burjuvazinin politikasına alet edilmesine, sarı sendikacılığa karşı, genel grev, dayanışma grevi haklarının elde edilmesi, sendikalar ve toplu sözleşme haklarına konan kısıtlamaların kaldırılması için sürekli bir savaş yürütür.

Sendikalar, dünya sendikalar federasyonu ve konfederasyonları ile serbestçe bağlar kurabilirler.

Dış Ülkelere Göç

1. Türkiye'den sürekli bir göç sonucunda, Batı Avrupa ülkelerinde aileleri ile birlikte 1 milyona yakın işçi var. Bunların büyük çoğunluğu Federal Almanya'da bulunuyor. Sürengen ekonomik ve politik bunalımlar sonucunda göçler gittikçe yoğunlaşıyor. 1 milyona yakın işçi yabancı ülkelere gitmek için İş ve İşçi Bulma Kurumu'nda sıra bekliyor.

TKP, yurdun en yaratıcı, en yapıcı gücü olan işçilerin yabancı tekellere köle gibi satılmasına karşıdır. Bütün emekçilere Türkiye'de iş sağlanması için gereken bütün tedbirleri almayı istiyor.

Emperyalizmin, işbirlikçilerin halka dayattığı bugünkü düzen bu güçleri doğuruyor.

Türkiye Komünist Partisi yurt dışında bulunan işçilerimizin politik ve sosyal sorunlarıyla yakından ilgileniyor ve bu sorunların çözümünü için savaşıyor.

TKP'nin çözümlemek için savaştığı sorunlar şunlardır:

a) Türkiyeli işçilere eşit işe eşit ücret, eşit sosyal ve politik haklar sağlanması.

b) Türkiyeli işçilerin haklarını savunmak ve elde etmek için örgüt kurmaları ve bulundukları ülkelerdeki sendikalara aktif üye olmaları, bulundukları ülkelerdeki işçi sınıfı

ve öteki yabancı işçilerle enternasyonalist dayanışma bağları kurmaları.

c) Patron, tekel ve polis baskısına, işten çıkarma ve sınır dışı etme gibi zorbalıklara son verilmesi.

ç) İşçileri mesleklerinden başka işlerde çalıştırmak, horlamak, aşağılamak, en ağır işlerde çalıştırmak gibi yöntemlerin kaldırılması.

d) İşçilere mesleklerinde gelişme imkânlarının sağlanması.

e) Turist işçilerin durumlarının yasalığa kavuşturulması, onların barbarca sömürülmesi, sürekli baskı altında tutulmasının önlenmesi.

f) Tercümanların patronların memuru olmaktan çıkarılması, sendikalara bağlanması.

g) Konut sorununun işçiler yararına çözümlenmesi, kira soygununa ve kötü şartlarda yaşamaya zorlama yöntemlerine son verilmesi.

h) Ailelerin birleşmesi, çocukların ana dillerinde de demokratik bir eğitim görmesi.

ı) İşçi dövizlerinin memlekete girerken gerçek değeri ile Türk parasına çevrilmesi, büyük sermaye çevrelerinin işçi dövizlerine el koyarak kendi çıkarlarına göre işletilmesinin yasaklanması.

TKP, burjuva hükümetlerinin ve sarı sendikacıların Batı Avrupa ülkelerindeki işçilerimizin sorunları ile uğraşmamalarına, tersine

büyük emperyalist tekellerle birlik olmalarına karşı sürekli bir mücadele yürütür.

Köy Emekçileri ve Demokratik Toprak Reformu

1. İşçi sınıfının doğal müttefiki topraksız ve az topraklı köylülerin gerçek menfaatlerini savunan Türkiye Komünist Partisi, toprak ağalığını ortadan kaldıracak demokratik bir toprak reformu yapılmasını zorunlu sayar.

2. Büyük toprak sahiplerinin, hazinenin, vakıfların toprakları bedava kamulaştırılır ve bedava topraksız ve az topraklı köylülere dağıtılır ve tapuları verilir. Orta köylünün toprağına ve malına dokunulmaz.

3. Büyük çiftlikler yerine göre, devlet çiftliği haline getirilir, devlet çiftlikleri de geliştirilir.

Tarımda bütün yabancı işletmeler, tarım tekelleri, aracı kumpanyalar devletleştirilir.

4. Büyük toprak beylerinin tarım aletlerine, hayvanlarına, ambarlarına, yapılarına, bütün zenginliklerine el konulur, kamulaştırılır. Derebeylik artığı bütün ilişkiler: Marabacılık, yarıcılık, ortakçılık, tefecilik, alivrecilik, şeyhlik gibi kurumlar ve sömürü biçimleriyle kökünden kaldırılır.

5. Toprak reformu ile topraklandırılan köylüye elverişli şartlarla tohumluk, tarım alet ve araçları, gübre, kredi, tarım uzmanlarının yardımı sağlanır.

6. Sular ağaların elinden alınır. Sulama, kanal açma işlerini devlet yükümlenir. Bu hizmetler için devlet köylüden hiçbir şey almaz.

7. Topraksız, az topraklı ve orta köylülerin, devlete, ağalara, tefecilere, tüccarlara, büyük tarım tekellerine olan borçları (vergi borçları da dahil) tamamen silinir.

8. Hayvancılık bölgelerinde celepelerin, büyük sürü sahiplerinin, malları, ortakları, bedava kamulaştırılır, yoksul köylüye, kooperatiflere, devlet çiftliklerine verilir.

9. Bütün ormanlar, koruluklar devletleştirilir. Orman köylüleri topraklandırılır, orman köylerinde kereste, tahtacılık ve mobilyacılık işletmeleri, kooperatifleri kurulur.

10. Tarım ürünlerini yerinde işleyen hafif ve gıda sanayii işletmeleri köylere kadar götürülür.

11. Kooperatifler büyük kumpanyaların, büyük toprak ve çiftlik beylerinin çıkarlarına yaramaktan kurtarılır. Bunlar, topraklandırılan köylünün yararına işler birer kurum haline getirilir. Üretim, satış, satın alma ve kredi kooperatiflerinin kurulmasına yardım edilir. Kooperatiflerin yönetimi, genel, eşit, gizli oyla üyeler tarafından seçilir.

12. Hayvan cinslerinin iyileştirilmesi için kooperatif ve devlet veteriner istasyonları ve örnek çiftlikler kurulur. Köylüye kimyasal tarım ilaçları sağlanır. Tarım üretimi makine-

leştirilir, tarımda çağdaş yöntemler kullanılması teşvik edilir. Tarım aletleri makine ve traktör istasyonları açılır, tarım ürünlerinin üretiminin ucuza maledilmesi sağlanır.

13. Köylünün okutulması, köyde ilk öğretim sisteminin kesin olarak düzenlenmesi, genişletilmesi için gereken tedbirler alınır. Köy enstitüleri daha demokratik bir biçimde düzenlenir, memleket ölçüsünde yeniden açılır.

14. Köyde sağlık hizmetleri sistemi kurulur.

15. Demokratik toprak reformu ve ona bağlı bütün bu sorunların çözümü için, topraksız ve az topraklı köylülerden Köy Komiteleri kurulur.

TKP, memleketin değişik koşullarına göre ayrıntılı demokratik bir Toprak ve Tarım Reformu Tasarısı'nın hazırlanmasını zorunlu sayar.

Orta Tabakalar

1. Orta tabakalar, emperyalist tekellerin, büyük burjuvazinin sömürüsü altında eziliyor, dağılıyor, binlercesi proleterleşiyor.

Türkiye Komünist Partisi, orta tabakaların, küçük ve orta sanayicilerin, atelyecilerin, esnafın, küçük tüccarın, zanaatçıların çıkarlarını, yerli ve yabancı tekellere, emperyalizme ve bunların hükümetlerine karşı savunur.

Mühendis, mimar, doktor, avukat, yazar ve sanatçı gibi serbest meslekten olanların yaşama düzeyinin yükseltilmesi için savaşı.

Memur, öğretmen, subay gibi aydın emekçilerin haklarına sahip çıkar. Maaşlarının kültürel ve sosyal ihtiyaçlarını karşılayacak düzeyde olmasını ister.

2. Emekçilerin konut sorunlarının çözümlenmesi, ucuz konut kredileri bütün orta tabakaları ve dar gelirli yurttaşları kapsamına almalıdır.

3. Orta tabakalar, esnaf ve fakir işçiler vergi ağırlığından kurtarılmalıdır.

4. TKP, küçük tüccarların, küçük sanayicilerin az faizli ve uzun vadeli kredi sağlama isteklerini destekler.

5. TKP, bankaların, yerli-yabancı tekellerin orta tabakaları sömürmesine, ezmesine karşı savaşı ve bu tabakaların ekonomik, politik, sosyal isteklerini, çıkarlarını savunur.

Ordu

1. Türkiye Komünist Partisi, orduyu emperyalistlerin, NATO'nun, işbirlikçilerin, militarist kliğin elinden kurtarmayı öngörür.

2. Ordunun ana yığını, erleri ve assubayları ile halktan, emekçi yığınlarından gelmez. Ordu, memlekete dalan emperyalistlere karşı Ulusal Kurtuluş Savaşı'nda kurulmuştur. Bundan ötürü görevi emperyalizme karşı, işbirlikçilere karşı savaşmak, yurdun ba-

ğımsızlık, egemenlik ve halkın demokratik haklarını savunmaktır.

3. Oysa ordu, emperyalistlere dayanan işbirlikçiler, militarist klik eliyle, sıkıyönetimlerle, halka, işçi sınıfına bütün öteki devrimcilere karşı vurucu güç olarak kullanılmaktadır.

4. Yurtsever subayların, erlerin yeri halkımızın yanındadır. Anti-faşist, anti-emperyalist cephenin içindedir.

Kadın Hakları

1. Kadın ve erkek, ekonomik, politik ve sosyal alanlarda eşit hakka sahiptirler. TKP, kadınla erkek arasındaki hak eşitsizliklerinin kaldırılmasını, emekçi kadınlara eşit işe eşit ücret ilkesini savunur.

2. Kadın işçiler ağır, sağlığa zararlı ve gece işlerinde çalıştırılmaz.

3. Devlet, analığı ve çocukları korur. Devlet ve patronlar, çocuk yuvaları, çocuk bahçeleri ve sağlık istasyonları açarlar.

4. Gebelik, doğum ve lohusalık süresi için üç ay ücretli izin verilir.

5. İlkokul çağındaki çocukların çalıştırılması yasak edilmelidir.

6. Türkiye Komünist Partisi, aile yuvasını bugünkü düzenin dayattığı yıkıma karşı savunur.

Bariş, demokrasi, sosyal ilerleme uğrunda ve emperyalizme karşı mücadelede, kadınlar arasında özel örgütler kurulur. TKP, kadınla-

rın toplum hayatında aşağılanması ve ezilmesine karşı savaşı.

Gençlik

1. Gençlik halkımızın geleceğidir. TKP, gençlik sorunları üzerinde özel bir önemle durur. İşçi, köylü, öğrenci gençlik arasında ayrı bir özenle çalışır.

2. Yurtsever, devrimci, anti-emperyalist gençliğin savaşı, işçi sınıfının ulusal, sosyal kurtuluş savaşı ile çitişmiştir.

TKP, devrimci, yurtsever gençliğe emperyalizmin, işbirlikçi burjuvazinin uyguladığı kanlı terörüne karşıdır ve gençliği var gücü ile savunur.

TKP, burjuvazinin, gençlik hareketini parçalamak, işçi sınıfından koparmak, hedefinden ayırmak için giriştiği bütün provokasyonlara, ters akımlara, Maoculuğa, Troçkizme, anarşizme karşı var gücüyle savaşı.

3. Genç işçilere eşit iş için eşit ücret verilmelidir.

4. Genç işçiler için orta meslek okullarına geniş ölçüde yer verilmeli ve bunlar modern ihtiyaçları karşılayacak şekilde geliştirilmelidir. Eğitim sonunda bu gençlere, uzmanlıklarına uygun iş bulmaları garanti edilmelidir.

5. TKP, sıkıyönetim yasakları, gerici yasalarla kapatılan ilerici, demokratik gençlik ve üniversite örgütlerinin açılmasını ister.

Polis ve hükümetin baskı ve denetimine karşı savaşı.

6. Yurdumuzun bağımsızlığına aykırı bugünkü eğitim sisteminin kaldırılması, ulusal, demokratik ve halkçı bir eğitim sisteminin kurulması için gençliğin verdiği haklı savaşı TKP bütün gücüyle destekler.

7. Üniversitelere özerklik verilmeli, üniversite öğrencilerine ve örgütlerine yönetim işlerine geniş ölçüde katılma hakkı tanınmalıdır.

8. Gençlik ve öğrenci örgütleri, devrimci, ilerici dünya gençlik örgütleri ile serbestçe bağ kurabilmelidirler.

9. Gençliğin, bedence ve fikrîsel gelişmesini sağlamak için yığinsal spor ve kültür hareketlerine özel bir önem verilmelidir.

Ulusal Kültür ve Eğitim

Türkiye Komünist Partisi, kültür ve eğitim işlerini memleketin en önemli sorunlarından biri sayar.

1. Okuma - yazma bilmezlikle kesin bir savaş açılmalı, halk okutulmalıdır.

2. Halk eğitimi ilk öğretimden üniversiteye kadar yeniden düzenlenmeli. Orta ve yüksek okullar, üniversiteler halk çocuklarına açık ve parasız olmalıdır. Halk çocuklarına geniş burs sistemi uygulanmalıdır. Pedagoji, teknik ve bilim kadroları sayıca artırılmalı, bunların yetişme düzeyi yükseltilmelidir.

3. Eğitimde, kültürde, emperyalizmin, militarizmin, gericiliğin bütün etki ve izleri kökünden silinmelidir. Bütün eğitim kurumları ve sistemi gericilerden, faşistlerden temizlenmelidir.

4. Halk eğitimine devlet bütçesinden ayrılan pay artırılmalıdır.

5. Devlet, okul yapımına, öğretmen yetiştirilmesine hız vermeli, modern laboratuvarların, kitaplıkların, araştırma ve bilim enstitülerinin sayıları önemli ölçüde artırılmalıdır.

6. Genel, zorunlu, parasız ilköğretim gerçekleştirilmelidir. Okullarda, orta ve yüksek öğretim kurumlarında öğretim karşılığı olan bütün ödemeler kaldırılmalıdır.

7. Öğrenci yurtları bedava olmalı, sayıları da artırılmalıdır.

8. Gençler, öğrenciler, barış ve halkların dostluğu idealleri ile emperyalizme karşı uzlaşmaz bir ruhta yetiştirilmek için ulusal eğitim işleri kökten, yeniden düzenlenmelidir.

Devlet bütçesinden bilimsel-teknik araştırmalar için ayrılan para artırılmalıdır.

9. Bilimin, edebiyatın, güzel sanatların gelişmesine her türlü yardım yapılmalı, halkın yaratıcılığına tam bir özgürlük verilmelidir.

10. Azınlıkların ulusal kültürlerinin ve dillerinin gelişmesini engelleyen etkenler, yasaklar ortadan kaldırılmalıdır.

11. Beden eğitimi, spor ve kültür geniş halk yığınlarının yararlanacağı bir şekilde geliştirilmelidir.

**

İşçi sınıfının, emekçi yığınların savaşkan öncü örgütü olan Türkiye Komünist Partisi'nin amaçlarından biri de işçi sınıfının, emekçi halkın yığinsal partisi olmaktır.

Bu ödev başarıldığı oranda TKP bu programla açıkladığı amaçlarına ulaşacaktır.

Türkiye Komünist Partisi, çok zor olan bu dönemeci aşabilmek, amacına varabilmek için en başta işçi-köylü bağlaşıklığını kurmak zorundadır. TKP, bununla birlikte halkın bütün emekçi tabakaları ile de bağ kurmalıdır.

Yukarda sözü edilen ödevlerin yerine getirilebilmesi için, emperyalizme ve memleket içinde emperyalizmin politikasını yürütenlere karşı, büyük sermaye ve toprak ağaları oligarşik grubuna karşı ulusal demokratik cep hede bütün halkın sağlam birliği ve birleşik mücadelesi gerekir. Bu cephe, proletaryanın, köylülerin, aydınların, orta tabakaların kendi hakları uğrunda verdikleri ortak savaş sürecinde meydana gelir.

TKP, ulusal burjuvazinin, emperyalizme, gericiliğe, faşizme karşı her ileri adımını destekler. Ulusal burjuvazinin ilerici politik, sosyal örgütleri ile işbirliği ve ittifaklar kurmak yollarını arar.

Türkiye Komünist Partisi, derin ve ağır gizlilik koşulları içinde savaşıyor. Çok ağır kayıplara mal olan bu savaşlar boşa gitmemiştir. Bu savaşlar işçi sınıfının, kent ve köy emekçilerinin bilinçlenmesine, halk yığınlarının uyanmasına, anti-emperyalist, anti-feodal mücadelenin genişlemesine, devrimci gençlik hareketinin yükselmesine, sosyalist ülkünün yayılmasına yardım etmiştir.

Ulusal egemenlik haklarını geri almak, demokratik bir düzen kurmak savaşı, Türkiye'de geniş halk yığınlarını kapsamaktadır.

Bu program, TKP'nin, bütün komünistlerin, komünistlere yakın olanların, bütün ilerici-lerin, işçi sınıfının ve bütün halkın ortak çabaları, ortak savaşı ile gerçekleşecektir.

Barış ve Sosyalizm Sorunları

BARIŞ VE SOSYALİZM SORUNLARI dergisi, 1958'den buyana yayımlanan dünya komünist ve işçi partilerinin teori ve enformasyon dergisidir. Dergi, 32 dilde 57 ayrı baskı yapıyor ve 150'ye yakın ülkede okunuyor. Derginin baş editörlüğünü SBKP'nin ve dünya komünist hareketinin önde gelen savaşçılarından Konstantin Zarodov yapmaktadır.

■
Yazışma ve Havale Adresi :
P.K. 41, Sirkeci - İSTANBUL

■
Fiyatı 15 TL.

■
Yurtiçi Abone Koşulları :
6 aylık 75 TL., 1 yıllık 150 TL.

■
Yurtdışı Abone Koşulları (Uçakla) :
F. Almanya - 35 DM., Hollanda - 38 Fl., Belçika - 600 Fr.,
İngiltere - 9 £., Fransa - 75 Fr., ABD - 22 Dolar,
İsviçre - 40 Fr., İsveç - 75 Kron.

■
Türkiye Dağıtımı :
TEMEL DAĞITIM, Divanyolu, Klodfarer Cad. 38/2
Cağaloğlu - İSTANBUL

■
Yazışma ve Havale Adresi :
P.K. 41, Sirkeci - İSTANBUL

■
Fiyatı 15 TL.

■
Yurtiçi Abone Koşulları :
6 aylık 75 TL., 1 yıllık 150 TL.

■
Yurtdışı Abone Koşulları (Uçakla) :
F. Almanya - 35 DM., Hollanda - 38 Fl., Belçika - 600 Fr., İngiltere - 9 £., Fransa - 75 Fr.,
ABD - 22 Dolar, İsviçre - 40 Fr., İsveç - 75 Kron.

■
Türkiye Dağıtımı :
TEMEL DAĞITIM, Divanyolu, Klodfarer
Cad. 38/2 Cağaloğlu - İSTANBUL

TÜSTAV

10 lira